To besedilo je zgolj informativne narave in nima pravnega učinka. Institucije Unije za njegovo vsebino ne prevzemajo nobene odgovornosti. Verodostojne različice zadevnih aktov, vključno z uvodnimi izjavami, so objavljene v Uradnem listu Evropske unije. Na voljo so na portalu EUR-Lex. Uradna besedila so neposredno dostopna prek povezav v tem dokumentu

►**B**

UREDBA SVETA (EU) 2016/1103

z dne 24. junija 2016

o izvajanju okrepljenega sodelovanja na področju pristojnosti, prava, ki se uporablja, ter priznavanja in izvrševanja odločb na področju premoženjskih razmerij med zakoncema

(UL L 183, 8.7.2016, str. 1)

popravljena z:

►**C1** Popravek, UL L 113, 29.4.2017, str. 62 (2016/1103)
►**C2** Popravek, UL L 167, 4.7.2018, str. 36 (2016/1103)

▼B

UREDBA SVETA (EU) 2016/1103

z dne 24. junija 2016

o izvajanju okrepljenega sodelovanja na področju pristojnosti, prava, ki se uporablja, ter priznavanja in izvrševanja odločb na področju premoženjskih razmerij med zakoncema

POGLAVJE I

PODROČJE UPORABE IN OPREDELITEV POJMOV

Člen 1

Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja za premoženjska razmerja med zakoncema.

Ne uporablja se v davčnih, carinskih ali upravnih zadevah.

2. Iz področja uporabe te uredbe so izključeni:

(a) pravna in poslovna sposobnost zakoncev;

(b) obstoj, veljavnost in priznanje zakonske zveze;

(c) preživninske obveznosti;

(d) dedovanje po pokojnem zakoncu;

(e) socialna varnost;

(f) upravičenost prenosa ali prilagoditev pravic do starostne ali invalidske pokojnine, ki so bile pridobljene v času zakonske zveze in na podlagi katerih v času zakonske zveze ni prišlo do izplačila pokojnine, med zakoncema v primeru razveze, prenehanja življenjske skupnosti ali razveljavitve zakonske zveze;

(g) narava stvarnih pravic na premoženju in

(h) vpis pravic na nepremičnini ali premičnini v register, vključno s pravnimi zahtevami za takšen vpis, in učinki vpisa ali nevpisa takšnih pravic v register.

Člen 2

Pristojnost za obravnavanje premoženjskih razmerij med zakoncema v državah članicah

Ta uredba ne vpliva na pristojnost organov držav članic za obravnavanje premoženjskih razmerij med zakoncema.

Člen 3

Opredelitev pojmov

1. V tej uredbi:

(a) „premoženjska razmerja med zakoncema“ pomeni celoto pravil, ki veljajo za premoženjske odnose med zakoncema in v njunem razmerju do tretjih oseb zaradi sklenitve ali prenehanja zakonske zveze;

▼B

(b) „dogovor o ureditvi premoženjskih razmerij med zakoncema“ pomeni vsak dogovor med zakoncema ali bodočima zakoncema, s katerim uredita svoja premoženjska razmerja;

(c) „javna listina“ pomeni listino v zvezi s premoženjskimi razmerji med zakoncema, ki je bila uradno sestavljena ali vpisana kot javna listina v državi članici in katere verodostojnost:

(i) se nanaša na podpis in vsebino javne listine;

(ii) je ugotovil javni organ ali drug organ, ki ga je za ta namen pooblastila država članica izvora;

(d) „odločba“ pomeni vsako odločbo v zvezi z premoženjskimi razmerji med zakoncema, ki jo izda sodišče države članice, ne glede na to, kako je odločba poimenovana, vključno s sklepom sodnega uradnika o odmeri stroškov sodnega postopka;

(e) „sodna poravnava“ pomeni poravnavo v zadevi v zvezi s premoženjskimi razmerji med zakoncema, ki jo je potrdilo sodišče ali je bila med postopkom sklenjena pred sodiščem;

(f) „država članica izvora“ pomeni državo članico, v kateri je bila izdana odločba, sestavljena javna listina ali potrjena ali sklenjena sodna poravnava;

(g) „država članica izvršitve“ pomeni državo članico, v kateri se zahteva priznanje in/ali izvršitev odločbe, javne listine ali sodne poravnave.

2. V tej uredbi izraz „sodišče“ pomeni vsak sodni organ ter vse druge organe in pravne strokovnjake, pristojne za obravnavanje premoženjskih razmerij med zakoncema, ki izvajajo sodno funkcijo ali delujejo na podlagi pooblastil, ki jih nanje prenese sodni organ, ali pod njegovim nadzorom, če ti organi in pravni strokovnjaki zagotavljajo jamstva glede svoje nepristranskosti in pravice strank do zaslišanja in so odločbe, ki jih izdajo, po pravu države članice, v kateri poslujejo:

(a) lahko predmet pritožbe, naslovljene na sodni organ, ali predmet ponovne preučitve s strani tega organa in

(b) imajo enakovredno veljavnost in učinek kot odločba sodnega organa glede iste zadeve.

Države članice v skladu s členom 64 uradno obvestijo Komisijo o drugih organih in pravnih strokovnjakih iz prvega pododstavka.

POGLAVJE II

PRISTOJNOST

Člen 4

Pristojnost v primeru smrti enega od zakoncev

Če sodišče države članice začne postopek v zadevi dedovanja po zakoncu na podlagi Uredbe (EU) št. 650/2012, so sodišča te države pristojna za odločanje o premoženjskih razmerjih med zakoncema, povezanih s to dedno zadevo.

▼B

Člen 5

Pristojnost v primeru razveze, prenehanja življenjske skupnosti ali razveljavitve zakonske zveze

1. Če sodišče države članice začne postopek, da bi odločilo o vlogi za razvezo, prenehanje življenjske skupnosti ali razveljavitev zakonske zveze na podlagi Uredbe (ES) št. 2201/2003, so brez poseganja v odstavek 2 sodišča te države pristojna za odločanje o premoženjskih razmerjih med zakoncema, povezanih s to vlogo.

2. Zakonca se morata dogovoriti o pristojnosti za odločanje o premoženjskih razmerjih iz odstavka 1, če je sodišče, ki je začelo postopek, da bi odločilo o vlogi za razvezo, prenehanje življenjske skupnosti ali razveljavitev zakonske zveze:

(a) sodišče države članice, v kateri vlagatelj običajno prebiva in je tam prebival najmanj leto dni neposredno pred vložitvijo vloge v skladu s peto alineo člena 3(1)(a) Uredbe (ES) št. 2201/2003;

(b) sodišče države članice, katere državljan je vlagatelj, ki tam običajno prebiva ter je tam bival najmanj šest mesecev neposredno pred vložitvijo vloge v skladu s šesto alineo člena 3(1)(a) Uredbe (ES) št. 2201/2003;

(c) začelo postopek za spremembo prenehanja življenjske skupnosti v razvezo na podlagi člena 5 Uredbe (ES) št. 2201/2003 ali

(d) začelo postopek v okviru subsidiarne pristojnosti na podlagi člena 7 Uredbe (ES) št. 2201/2003.

3. Če se dogovor iz odstavka 2 tega člena sklene, preden sodišče začne postopek, da bi odločilo o premoženjskih razmerjih med zakoncema, je dogovor skladen s členom 7(2).

Člen 6

Pristojnost v drugih primerih

Če ni pristojno nobeno sodišče države članice na podlagi člena 4 ali 5, ali v primerih, ki niso zajeti v navedenih členih, so za odločanje o premoženjskih razmerjih med zakoncema pristojna sodišča države članice:

(a) na katere ozemlju imata zakonca v času, ko sodišče začne postopek, običajno prebivališče ali, če tega ni,

(b) na katere ozemlju sta imela zakonca zadnje običajno prebivališče, če eden od zakoncev še vedno prebiva tam v času, ko sodišče začne postopek, ali, če tega ni,

(c) na katere ozemlju ima tožena stranka običajno prebivališče v času, ko sodišče začne postopek, ali, če tega ni,

(d) katere skupno državljanstvo imata zakonca v času, ko sodišče začne postopek.

▼B

Člen 7

Izbira sodišča

1. V zadevah, ki jih ureja člen 6, se stranki lahko dogovorita, da so sodišča države članice, katere pravo se uporablja na podlagi člena 22 ali točke (a) ali (b) člena 26(1), ali sodišča države članice, v kateri je bila zakonska zveza sklenjena, izključno pristojna za odločanje o premoženjskih razmerjih med njima.

2. Dogovor iz odstavka 1 se sestavi v pisni obliki, datira, podpišeta pa ga obe stranki. Komunikacije po elektronskih medijih, ki zagotavljajo trajen zapis dogovora, so enakovredne pisni obliki.

Člen 8

Pristojnost na podlagi spustitve v postopek

1. Poleg pristojnosti, ki izhaja iz drugih določb te uredbe, je pristojno tudi sodišče v državi članici, katere pravo se uporablja na podlagi člena 22 ali točke (a) ali (b) člena 26(1), in pred katerim se tožena stranka spusti v postopek. To pravilo pa se ne uporablja, če se je spustila v postopek, da bi ugovarjala pristojnosti, ali v primerih iz člena 4 ali člena 5(1).

2. Sodišče pred prevzemom pristojnosti na podlagi odstavka 1 zagotovi, da je bil toženi stranki zagotovljen pravni pouk o njeni pravici, da ugovarja pristojnosti, in o posledicah spustitve ali nespustitve v postopek.

Člen 9

Alternativna pristojnost

1. Če sodišče države članice, ki je pristojno na podlagi člena 4, 6, 7 ali 8, presodi, da zadevna zakonska zveza v skladu z mednarodnim zasebnim pravom te države ni priznana za namene postopka v zvezi s premoženjskimi razmerji med zakoncema, lahko izjemoma zavrne pristojnost. Če sodišče sklene zavrniti pristojnost, to stori nemudoma.

2. Če sodišče, ki ima pristojnost na podlagi člena 4 ali 6, zavrne pristojnost in se stranki dogovorita, da se pristojnost v skladu s členom 7 podeli sodiščem katere koli druge države članice, so za odločanje o premoženjskih razmerjih med zakoncema pristojna sodišča te države članice.

V drugih primerih so za odločanje o premoženjskih razmerjih med zakoncema pristojna sodišča katere koli druge države članice na podlagi člena 6 ali 8 ali sodišča države članice, v kateri je bila zakonska zveza sklenjena.

3. Ta člen se ne uporablja, kadar sta stranki pridobili odločbo o razvezi, prenehanju življenjske skupnosti ali razveljavitvi zakonske zveze, ki jo je mogoče priznati v državi članici sodišča, pred katerim teče postopek.

▼B

Člen 10

Subsidiarna pristojnost

Če ni pristojno nobeno sodišče države članice na podlagi člena 4, 5, 6, 7 ali 8 ali če so vsa sodišča zavrnila pristojnost na podlagi člena 9 ter ni pristojno nobeno sodišče na podlagi člena 9(2), so pristojna sodišča države članice, če je nepremično premoženje enega ali obeh zakoncev na ozemlju te države članice, vendar je v tem primeru sodišče, ki je začelo postopek, pristojno samo za odločanje o tem nepremičnem premoženju.

Člen 11

Forum necessitatis

Če ni pristojno nobeno sodišče države članice na podlagi člena 4, 5, 6, 7, 8 ali 10 ali če so vsa sodišča zavrnila pristojnost na podlagi člena 9 ter ni pristojno nobeno sodišče države članice na podlagi člena 9(2) ali člena 10, lahko o zadevi v zvezi s premoženjskimi razmerji med zakoncema izjemoma odločajo sodišča države članice, če v tretji državi, s katero je zadeva tesno povezana, postopka ni mogoče začeti ali izvesti v razumnih okvirih ali če postopek tam ni mogoč.

Zadeva mora biti v zadostni meri povezana z državo članico, v kateri je sodišče, ki je začelo postopek.

Člen 12

Nasprotne tožbe

Sodišče, pred katerim teče postopek v skladu s členom 4, 5, 6, 7, 8, 9(2), 10 ali 11, je pristojno tudi za odločanje o nasprotni tožbi, če ta spada na področje uporabe te uredbe.

Člen 13

Omejitev postopka

1. Če zapuščina, katere dedovanje spada na področje uporabe Uredbe (EU) št. 650/2012, obsega premoženje, ki je v tretji državi, lahko sodišče, ki je začelo postopek, da bi odločilo o premoženjskih razmerjih med zakoncema, na zahtevo ene od strank odloči, da ne bo odločalo o enem ali več delih tega premoženja, če je mogoče pričakovati, da njegova odločitev o tem premoženju ne bo priznana in, kjer je ustrezno, razglašena za izvršljivo v tej tretji državi.

2. Odstavek 1 ne vpliva na pravico strank do omejitve predmeta postopka po pravu države članice, v kateri je sodišče, ki je začelo postopek.

Člen 14

Začetek postopka

Za namene tega poglavja se šteje, da sodišče začne postopek:

▼B

(a) v trenutku, ko je pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje vloženo na sodišču, če tožeča stranka po tem ni opustila dejanj, ki bi jih morala opraviti, da bi bilo pisanje vročeno toženi stranki;

(b) če je treba pisanje vročiti še pred vložitvijo na sodišče, v trenutku, ko ga prejme organ, ki je odgovoren za vročitev, če tožeča stranka potem ni opustila dejanj, ki bi jih morala opraviti, da bi bilo pisanje vloženo na sodišču, ali

(c) če se postopek začne po uradni dolžnosti, v trenutku, ko sodišče sprejme sklep o začetku postopka, ali – če takšen sklep ni potreben – v trenutku, ko je zadeva vpisana pri sodišču.

Člen 15

Preizkus pristojnosti

Če sodišče države članice začne postopek v zvezi s premoženjskimi razmerji med zakoncema, za katera to sodišče po tej uredbi ni pristojno, se to sodišče po uradni dolžnosti izreče za nepristojno.

Člen 16

Preizkus dopustnosti

1. Če se tožena stranka, ki nima običajnega prebivališča v državi, v kateri proti njej teče postopek, ne spusti v postopek, sodišče, pristojno na podlagi te uredbe, prekine postopek za toliko časa, dokler se ne ugotovi, da je tožena stranka pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje lahko prejela pravočasno, da bi lahko pripravila svojo obrambo, ali da je bilo za to storjeno vse potrebno.

2. Namesto odstavka 1 tega člena se uporabi člen 19 Uredbe (ES) št. 1393/2007 Evropskega parlamenta in Sveta ([1]), kadar je treba v skladu z navedeno uredbo pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje poslati iz ene države članice v drugo.

3. Če se Uredba (ES) št. 1393/2007 ne uporablja, se uporabi člen 15 Haaške konvencije z dne 15. novembra 1965 o vročitvi sodnih in zunajsodnih listin v civilnih ali gospodarskih zadevah v tujini, če je bilo treba v skladu s to konvencijo pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje poslati v tujino.

Člen 17

Litispendenca

1. Če pred sodišči različnih držav članic tečejo postopki z istim zahtevkom med istima strankama, vsa sodišča, razen tistega, ki je

([1]) Uredba (ES) št. 1393/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o vročanju sodnih in izvensodnih pisanj v civilnih ali gospodarskih zadevah v državah članicah (vročanje pisanj) in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1348/2000 (UL L 324, 10.12.2007, str. 79).

▼B

prvo začelo postopek, po uradni dolžnosti prekinejo postopke za toliko časa, dokler se ne ugotovi pristojnost sodišča, ki je prvo začelo postopek.

2. V zadevah iz odstavka 1 katero koli sodišče, ki je začelo postopek, na zahtevo sodišča, ki je začelo postopek v sporu, nemudoma obvesti slednje o datumu začetka postopka.

3. Ko se ugotovi pristojnost sodišča, ki je prvo začelo postopek, se vsa sodišča, razen tistega, ki je prvo začelo postopek, izrečejo za nepristojna v korist tega sodišča.

Člen 18

Sorodne pravde

1. Če pred sodišči različnih držav članic tečejo sorodne pravde, lahko vsa sodišča, razen tistega, ki je prvo začelo postopek, prekinejo postopek.

2. Če pravde iz odstavka 1 tečejo na prvi stopnji, se lahko vsa sodišča, razen tistega, ki je prvo začelo postopek, na zahtevo ene od strank prav tako izrečejo za nepristojna, če je sodišče, ki je prvo začelo postopek, pristojno za odločanje o zadevnih pravdah in če njegovo pravo dovoljuje združitev pravd.

3. Za namene tega člena se šteje, da so pravde sorodne, če so tako tesno povezane med seboj, da se zdita njihova skupna obravnava in odločanje o njih smiselna, da bi se s tem izognili nevarnosti nezdružljivih odločb, ki bi izhajale iz ločenih postopkov.

Člen 19

Začasni ukrepi, vključno z ukrepi zavarovanja

Pri sodiščih države članice se lahko vloži zahteva za začasne ukrepe, vključno z ukrepi zavarovanja, ki jih predvideva pravo te države, tudi če so po tej uredbi za odločanje o glavni stvari pristojna sodišča druge države članice.

POGLAVJE III

PRAVO, KI SE UPORABLJA

Člen 20

Univerzalna uporaba

Pravo, ki se uporablja po tej uredbi, se uporablja ne glede na to, ali je pravo države članice ali ne.

Člen 21

Enotnost prava, ki se uporablja

Pravo, ki se uporablja za premoženjska razmerja med zakoncema na podlagi člena 22 ali 26, se uporablja za celotno premoženje, ki je urejeno s premoženjskimi razmerji med zakoncema, ne glede na to, kje se premoženje nahaja.

▼B

Člen 22

Izbira prava, ki se uporablja

1. Zakonca ali bodoča zakonca lahko z dogovorom določita ali spremenita pravo, ki se uporablja za njuna premoženjska razmerja, če je to pravo:

(a) pravo države, v kateri imata zakonca ali bodoča zakonca ali eden od njiju v času sklenitve dogovora običajno prebivališče, ali

(b) pravo države, katere državljanstvo ima eden od zakoncev ali bodočih zakoncev v času sklenitve dogovora.

2. Če se zakonca ne dogovorita drugače, ima sprememba prava, ki se uporablja za premoženjska razmerja med njima, v času trajanja zakonske zveze učinek samo za naprej.

3. Nobena sprememba prava, ki se uporablja, z učinkom za nazaj na podlagi odstavka 2 ne sme negativno vplivati na pravice tretjih oseb, ki izhajajo iz tega prava.

Člen 23

Formalna veljavnost dogovora o izbiri prava, ki se uporablja

1. Dogovor iz člena 22 se sklene v pisni obliki in datira, podpišeta pa ga oba zakonca. Komunikacije po elektronskih medijih, ki zagotavljajo trajen zapis dogovora, so enakovredne pisni obliki.

2. Če pravo države članice, v kateri imata oba zakonca v času sklenitve dogovora običajno prebivališče, za dogovore o ureditvi premoženjskih razmerij med zakoncema določa dodatne obličnostne zahteve, se uporabljajo te zahteve.

3. Če imata zakonca v času sklenitve dogovora običajno prebivališče v različnih državah članicah, pravo vsake od njiju pa za dogovore o ureditvi premoženjskih razmerij med zakoncema določa drugačne obličnostne zahteve, je dogovor formalno veljaven, če izpolnjuje zahteve prava ene od teh držav.

4. Če ima v času sklenitve dogovora običajno prebivališče v državi članici le eden od zakoncev, ta država pa za dogovore o ureditvi premoženjskih razmerij med zakoncema določa dodatne obličnostne zahteve, se uporabljajo te zahteve.

Člen 24

Soglasje in materialna veljavnost

1. Sklenitev in veljavnost dogovora o izbiri prava ali veljavnost določb tega dogovora se presoja po pravu, ki bi se uporabljalo na podlagi člena 22, če bi bil dogovor ali njegove določbe veljavne.

2. Vseeno se lahko zakonec, kadar zatrjuje, da ni soglašal, sklicuje na pravo države, v kateri ima običajno prebivališče ob začetku postopka pred sodiščem, če je iz okoliščin mogoče sklepati, da učinka njegovega ravnanja ni ustrezno presojati po pravu iz odstavka 1.

▼B

Člen 25

Formalna veljavnost dogovora o ureditvi premoženjskih razmerij med zakoncema

1. Dogovor o ureditvi premoženjskih razmerij med zakoncema se sklene v pisni obliki in datira, podpišeta pa ga oba zakonca. Komunikacije po elektronskih medijih, ki zagotavljajo trajen zapis dogovora, so enakovredne pisni obliki.

2. Če pravo države članice, v kateri imata oba zakonca v času sklenitve dogovora običajno prebivališče, za dogovore o ureditvi premoženjskih razmerij med zakoncema določa dodatne obličnostne zahteve, se uporabljajo te zahteve.

Če imata zakonca v času sklenitve dogovora običajno prebivališče v različnih državah članicah, pravo vsake od njiju pa za dogovore o ureditvi premoženjskih razmerij med zakoncema določa drugačne obličnostne zahteve, je dogovor formalno veljaven, če izpolnjuje zahteve prava ene od teh držav.

Če ima v času sklenitve dogovora običajno prebivališče v državi članici le eden od zakoncev, ta država pa za dogovore o ureditvi premoženjskih razmerij med zakoncema določa dodatne obličnostne zahteve, se uporabljajo te zahteve.

3. Če pravo, ki se uporablja za premoženjska razmerja med zakoncema, določa dodatne obličnostne zahteve, se uporabljajo te zahteve.

Člen 26

Pravo, ki se uporablja, če stranki ne izbereta prava

1. Če ni bil sklenjen dogovor o izbiri prava v skladu s členom 22, je pravo, ki se uporablja za premoženjska razmerja med zakoncema, pravo države:

(a) v kateri imata zakonca prvo običajno skupno prebivališče po sklenitvi zakonske zveze ali, če tega ni,

(b) katere skupno državljanstvo imata zakonca v času sklenitve zakonske zveze ali, če tega ni,

(c) s katero sta oba zakonca v času sklenitve zakonske zveze ob upoštevanju vseh okoliščin najtesneje povezana.

2. Če imata zakonca v času sklenitve zakonske zveze več kot eno skupno državljanstvo, se uporabljata samo točki (a) in (c) odstavka 1.

3. Sodni organ, ki je pristojen za odločanje o premoženjskih razmerjih med zakoncema, lahko izjemoma in na zahtevo enega od zakoncev odloči, da se za premoženjska razmerja med zakoncema uporabi pravo države, ki ni država, katere pravo se uporablja na podlagi točke (a) odstavka 1, če vlagatelj dokaže, da:

(a) sta imela zakonca v tej drugi državi zadnje običajno skupno prebivališče znatno dalj časa kot v državi, določeno na podlagi točke (a) odstavka 1, in

▼B

(b) sta se oba zakonca pri urejanju ali načrtovanju svojih premoženjskih razmerij sklicevala na pravo te druge države.

Pravo te druge države se uporablja od sklenitve zakonske zveze, razen če eden od zakoncev temu nasprotuje. V slednjem primeru se pravo te druge države uporablja od določitve zadnjega običajnega skupnega prebivališča v tej drugi državi.

Uporaba prava druge države ne sme negativno vplivati na pravice tretjih oseb, ki izhajajo iz prava, ki se uporablja na podlagi točke (a) odstavka 1.

Ta odstavek se ne uporablja, kadar zakonca pred določitvijo zadnjega običajnega skupnega prebivališča v tej drugi državi skleneta dogovor o ureditvi premoženjskih razmerij med zakoncema.

Člen 27

Področje uporabe prava, ki se uporablja

Pravo, ki se na podlagi te uredbe uporablja za premoženjska razmerja med zakoncema, med drugim ureja:

(a) razvrstitev premoženja enega ali obeh zakoncev v različne kategorije med trajanjem zakonske zveze in po njenem koncu;

(b) prehod premoženja iz ene kategorije v drugo;

(c) odgovornost enega zakonca za obveznosti in dolgove drugega zakonca;

(d) pooblastila, pravice in obveznosti enega ali obeh zakoncev v zvezi s premoženjem;

(e) prenehanje premoženjskih razmerij med zakoncema ter razdelitev ali likvidacijo premoženja;

(f) učinke premoženjskih razmerij med zakoncema na pravno razmerje med zakoncem in tretjimi osebami ter

(g) materialno veljavnost dogovora o ureditvi premoženjskih razmerjih med zakoncema.

Člen 28

Učinki za tretje osebe

1. Ne glede na točko (f) člena 27 zakonec v sporu med tretjo osebo in enim ali obema zakoncema ne sme uporabiti prava, ki ureja premoženjska razmerja med zakoncema, proti tretji osebi, razen če je tretja oseba vedela ali bi ob ustrezni skrbnosti morala vedeti za to pravo.

2. Šteje se, da tretja oseba ve za pravo, ki ureja premoženjska razmerja med zakoncema, če:

(a) je to pravo pravo

(i) države, ki se uporablja za pravni posel med zakoncem in tretjo osebo, ali

▼B

(ii) države, v kateri imata zakonec, ki sklene pravni posel, in tretja oseba običajno prebivališče, ali

(iii) v zadevah, povezanih z nepremičnim premoženjem, države, v kateri je premoženje,

ali

(b) je eden od zakoncev izpolnil veljavne zahteve za javno objavo ali registracijo premoženjskih razmerij med zakoncema, ki jih določa pravo:

(i) države, ki se uporablja za pravni posel med zakoncem in tretjo osebo, ali

(ii) države, v kateri imata zakonec, ki sklene pravni posel, in tretja oseba običajno prebivališče, ali

(iii) v zadevah, povezanih z nepremičnim premoženjem, države, v kateri je premoženje.

3. Če zakonec ne more uporabiti prava, ki ureja premoženjska razmerja med zakoncema, proti tretji osebi v skladu z odstavkom 1, učinke premoženjskih razmerij med zakoncema za tretjo osebo ureja:

(a) pravo države, ki se uporablja za pravni posel med zakoncem in tretjo osebo, ali

(b) v zadevah, povezanih z nepremičnim premoženjem ali vpisanim premoženjem ali pravicami, pravo države, v kateri je nepremičnina ali v kateri so vpisani premoženje ali pravice.

Člen 29

Prilagoditev stvarnih pravic

Če oseba uveljavlja stvarno pravico, do katere je upravičena po pravu, ki se uporablja za premoženjska razmerja med zakoncema, pravo države članice, v kateri to pravico uveljavlja, pa takšne stvarne pravice ne pozna, se ta stvarna pravica po potrebi in v mogočem obsegu prilagodi najbolj enakovredni stvarni pravici po pravu te države, pri tem pa se upoštevajo nameni in interesi zadevne stvarne pravice ter z njo povezani učinki.

Člen 30

Prevladujoče prisilne določbe

1. Ta uredba v ničemer ne omejuje uporabe prevladujočih prisilnih določb prava države sodišča, pred katerim teče postopek.

2. Prevladujoče prisilne določbe so določbe, katerih upoštevanje je po mnenju države članice bistveno za zaščito njenih javnih interesov, kot je njena politična, socialna ali gospodarska ureditev, in sicer do take mere, da se te določbe uporabljajo za vse primere, ki spadajo na njihovo področje uporabe, ne glede na to, katero pravo se na podlagi te uredbe sicer uporablja za urejanje premoženjskih razmerij med zakoncema.

▼B

Člen 31

Javni red

Uporaba določbe prava katere koli države, določene s to uredbo, se lahko zavrne le, če je taka uporaba očitno nezdružljiva z javnim redom države sodišča, pred katerim teče postopek.

Člen 32

Izključitev zavračanja

Uporaba prava katere koli države, določenega s to uredbo, pomeni uporabo v tej državi veljavnih pravil, brez pravil mednarodnega zasebnega prava te države.

Člen 33

Države z več kot enim pravnim sistemom – kolizije, povezane z ozemeljskimi enotami

1. Če je pravo po tej uredbi pravo države, ki obsega več ozemeljskih enot, od katerih ima vsaka svoja pravna pravila za premoženjska razmerja med zakoncema, se ustrezna ozemeljska enota, katere pravna pravila se uporabijo, določi na podlagi notranjih kolizijskih pravil te države.

2. Če takšnih notranjih kolizijskih pravil ni:

(a) se vsako napotilo na pravo države iz odstavka 1 za namene določitve prava, ki se uporablja, v skladu z določbami o običajnem prebivališču zakoncev razlaga kot napotilo na pravo ozemeljske enote, v kateri imata zakonca običajno prebivališče;

(b) se vsako napotilo na pravo države iz odstavka 1 za namene določitve prava, ki se uporablja, v skladu z določbami o državljanstvu zakoncev razlaga kot napotilo na pravo ozemeljske enote, s katero sta zakonca najtesneje povezana;

(c) se vsako napotilo na pravo države iz odstavka 1 za namene določitve prava, ki se uporablja, v skladu z drugimi določbami o drugih elementih kot naveznih okoliščinah razlaga kot napotilo na pravo ozemeljske enote, v kateri je zadevni element.

Člen 34

Države z več kot enim pravnim sistemom – kolizije, povezane s kategorijami oseb

Če ima država za premoženjska razmerja med zakoncema dva ali več pravnih sistemov ali sklopov pravil, ki se za premoženjska razmerja med zakoncema uporabljajo za različne kategorije oseb, se vsako napotilo na pravo te države razlaga kot napotilo na pravni sistem ali sklop pravil, ki ga določajo veljavna pravila te države. Če teh pravil ni, se uporablja pravni sistem ali sklop pravil, s katerim sta zakonca najtesneje povezana.

▼B

Člen 35

Neuporaba te uredbe za notranjo kolizijo zakonov

Državi članici, ki obsega več ozemeljskih enot, od katerih ima vsaka svoja pravna pravila za premoženjska razmerja med zakoncema, te uredbe ni treba uporabljati za kolizijo zakonov, ki nastane samo med temi ozemeljskimi enotami.

POGLAVJE IV

PRIZNANJE, IZVRŠLJIVOST IN IZVRŠEVANJE ODLOČB

Člen 36

Priznanje

1. Odločba, izdana v eni od držav članic, se v drugih državah članicah prizna, ne da bi bil za priznanje potreben kakršen koli poseben postopek.

2. Vsaka zainteresirana stranka, ki kot glavni predmet spora uveljavlja priznanje odločbe, lahko v skladu s postopki iz členov 44 do 57 zahteva, da se odločba prizna.

3. Če je izid postopka pred sodiščem države članice odvisen od odločitve o priznanju kot o predhodnem vprašanju, lahko o priznanju odloči to sodišče.

Člen 37

Razlogi za nepriznanje

Odločba se ne prizna:

(a) če je njeno priznanje v očitnem nasprotju z javnim redom v državi članici, v kateri se zahteva priznanje;

(b) če toženi stranki, ki se ni spustila v postopek, pisanje o začetku postopka ali enakovredno pisanje ni bilo vročeno pravočasno in na tak način, da bi lahko pripravila svojo obrambo, razen v primeru, če tožena stranka ni začela postopka za izpodbijanje odločbe, čeprav je imela to možnost;

(c) če je nezdružljiva z odločbo, izdano v postopku med istima strankama v državi članici, v kateri se zahteva priznanje;

(d) če je nezdružljiva s predhodno odločbo, izdano v drugi državi članici ali v tretji državi glede istega zahtevka med istima strankama, pod pogojem, da predhodna odločba izpolnjuje pogoje za priznanje v državi članici, v kateri se zahteva priznanje.

Člen 38

Temeljne pravice

Sodišča in drugi pristojni organi držav članic člen 37 te uredbe uporabljajo ob spoštovanju temeljnih pravic in načel, priznanih v Listini, zlasti njenem členu 21 o načelu prepovedi diskriminacije.

▼B

Člen 39

Prepoved preverjanja pristojnosti sodišča izvora

1. Pristojnosti sodišča države članice izvora se ne sme preverjati.

2. Merilo javnega reda iz člena 37 se ne uporablja za pravila o pristojnosti iz členov 4 do 11.

Člen 40

Nepreverjanje vsebine

Odločbe, izdane v državi članici, v nobenem primeru ni dovoljeno preverjati glede vsebine.

Člen 41

Prekinitev postopka za priznanje

Sodišče države članice, v kateri se zahteva priznanje odločbe, izdane v drugi državi članici, lahko prekine postopek, če je bilo zoper odločbo v državi članici izvora vloženo redno pravno sredstvo.

Člen 42

Izvršljivost

Odločbe, izdane v državi članici in izvršljive v tej državi, so izvršljive v drugi državi članici, če so bile na zahtevo zainteresirane stranke tam razglašene za izvršljive po postopku iz členov 44 do 57.

Člen 43

Določitev stalnega prebivališča

Da bi sodišče, ki je začelo postopek, ugotovilo, ali ima stranka za namene postopka iz členov 44 do 57 stalno prebivališče v državi članici izvršitve, uporabi notranje pravo te države članice.

Člen 44

Krajevna pristojnost

1. Zahteva za razglasitev izvršljivosti se vloži pri sodišču ali pristojnem organu države članice izvršitve; ime sodišča ali pristojnega organa ta država članica sporoči Komisiji v skladu s členom 64.

2. Krajevna pristojnost se določi glede na stalno prebivališče stranke, zoper katero se zahteva izvršitev, ali glede na kraj izvršitve.

Člen 45

Postopek

1. Za postopek vložitve zahteve se uporablja pravo države članice izvršitve.

▼B

2. Vlagatelju v državi članici izvršitve ni treba imeti poštnega naslova ali pooblaščenega predstavnika.

3. Zahtevi se priložijo naslednje listine:

(a) izvod odločbe, ki izpolnjuje pogoje, potrebne za potrditev njene verodostojnosti;

(b) dokazilo, ki ga izda sodišče ali pristojni organ države članice izvora na obrazcu, pripravljenem v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 67(2), brez poseganja v člen 46.

Člen 46

Nepredložitev dokazila

1. Če dokazilo iz točke (b) člena 45(3) ni predloženo, lahko sodišče ali pristojni organ določi rok za njegovo predložitev ali sprejme enakovredno listino ali, če meni, da razpolaga z zadostnimi podatki, stranko oprosti predložitve.

2. Na zahtevo sodišča ali pristojnega organa se listine prevedejo ali prečrkujejo. Listine prevede oseba, ki je za to pooblaščena v eni od držav članic.

Člen 47

Razglasitev izvršljivosti

Odločba se razglasi za izvršljivo takoj po izpolnitvi formalnosti iz člena 45 brez kakršnega koli preizkusa iz člena 37. Stranka, zoper katero se zahteva izvršitev odločbe, v tej fazi postopka nima možnosti dajati nobenih izjav glede zahteve.

Člen 48

Obvestilo o razglasitvi izvršljivosti

1. O razglasitvi izvršljivosti se nemudoma obvesti vlagatelj zahteve v skladu s postopkom, predpisanim po pravu države članice izvršitve.

2. Razglasitev izvršljivosti se vroči stranki, zoper katero se zahteva izvršitev, skupaj z odločbo, če ji ta ni bila vročena že prej.

Člen 49

Pravno sredstvo zoper razglasitev izvršljivosti

1. Obe stranki lahko zoper razglasitev izvršljivosti vložita pravno sredstvo.

2. Pravno sredstvo se vloži pri sodišču, katerega ime zadevna država članica sporoči Komisiji v skladu s členom 64.

▼B

3. Pravno sredstvo se obravnava po kontradiktornem postopku.

4. Če se stranka, zoper katero se zahteva izvršitev, ne spusti v postopek pred sodiščem, ki odloča o pravnem sredstvu, ki ga je vložil vlagatelj, se uporabijo določbe člena 16, tudi če stranka, zoper katero se zahteva izvršitev, nima stalnega prebivališča v nobeni od držav članic.

5. Pravno sredstvo zoper razglasitev izvršljivosti se vloži v 30 dneh po njeni vročitvi. Če stranka, zoper katero se zahteva izvršitev, nima stalnega prebivališča v državi članici, v kateri je bila razglašena izvršljivost, temveč v drugi državi članici, je rok za vložitev pravnega sredstva 60 dni, teči pa začne z dnem, ko je stranki razglasitev izvršljivosti vročena osebno ali na njenem prebivališču. Ta rok se ne sme podaljšati zaradi oddaljenosti.

Člen 50

Postopek izpodbijanja razsodbe o pravnem sredstvu

Razsodba o pravnem sredstvu se lahko izpodbija samo po postopku, ki ga je zadevna država članica sporočila Komisiji v skladu s členom 64.

Člen 51

Zavrnitev ali preklic razglasitve izvršljivosti

Sodišče, pri katerem se vloži pravno sredstvo iz člena 49 ali 50, zavrne ali prekliče razglasitev izvršljivosti samo na podlagi enega izmed razlogov iz člena 37. Odločitev sprejme nemudoma.

Člen 52

Prekinitev postopka

Sodišče, pri katerem je vloženo pravno sredstvo v skladu s členom 49 ali 50, na zahtevo stranke, zoper katero se zahteva izvršitev odločbe, prekine postopek, če je bila izvršljivost odločbe v državi članici izvora zaradi vložitve pravnega sredstva začasno zadržana.

Člen 53

Začasni ukrepi, vključno z ukrepi zavarovanja

▼C2

1. Ko je treba odločbo priznati v skladu s tem poglavjem, lahko vlagatelj kadar koli uveljavlja začasne ukrepe, vključno z ukrepi zavarovanja, po pravu države članice izvršitve, ne da bi bilo za to treba razglasiti izvršljivost odločbe v skladu s členom 47.

▼B

2. Razglasitev izvršljivosti po zakonu vključuje pooblastilo za uvedbo ukrepov zavarovanja.

3. V predpisanem roku za pravno sredstvo iz člena 49(5) zoper razglasitev izvršljivosti in vse do odločitve o tem pravnem sredstvu zoper premoženje stranke, zoper katero se zahteva izvršitev, ni dovoljeno sprejeti nobenega ukrepa izvršbe, razen ukrepov zavarovanja.

▼B

Člen 54

Delna izvršljivost

1. Če je z odločbo odločeno o več zahtevkih, pa izvršljivosti ni mogoče razglasiti glede vseh zahtevkov, sodišče ali pristojni organ razglasi izvršljivost za enega ali več teh zahtevkov.

2. Vlagatelj lahko zahteva, da se razglasitev izvršljivosti omeji na del odločbe.

Člen 55

Pravna pomoč

Če je bila vlagatelju zahteve v državi članici izvora odobrena popolna ali delna brezplačna pravna pomoč ali oprostitev stroškov postopka, je ta v postopku za razglasitev izvršljivosti upravičen do kar najširše brezplačne pravne pomoči ali oprostitve stroškov postopka, ki ju dopušča pravo države članice izvršitve.

Člen 56

Brez varščine, jamstva ali pologa

Od stranke, ki v eni od držav članic vloži zahtevo za priznanje, izvršljivost ali izvršitev odločbe, izdane v drugi državi članici, ni dovoljeno zahtevati nobene varščine, jamstva ali pologa iz razloga, da je ta stranka tuj državljan ali da nima stalnega prebivališča oziroma ne prebiva v državi članici izvršitve.

Člen 57

Brez taks, pristojbin ali dajatev

V državi članici izvršitve v postopku za razglasitev izvršljivosti ni dovoljeno zahtevati nobene takse, pristojbine ali dajatve, izračunane glede na vrednost spornega predmeta.

POGLAVJE V

JAVNE LISTINE IN SODNE PORAVNAVE

Člen 58

Sprejemljivost javnih listin

1. Javna listina, sestavljena v eni državi članici, ima v drugi državi članici enako dokazno moč kot v državi članici izvora ali najbolj primerljive učinke, če to ni v očitnem nasprotju z javnim redom zadevne države članice.

Oseba, ki želi uporabiti javno listino v drugi državi članici, lahko zaprosi organ, ki je sestavil javno listino v državi članici izvora, naj izpolni obrazec, pripravljen v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 67(2), v katerem opiše dokazno moč javne listine v državi članici izvora.

▼B

2. Verodostojnost javne listine se lahko izpodbija le na sodiščih v državi članici izvora in se presoja po pravu te države. Izpodbijana javna listina nima nobene dokazne moči v drugi državi članici, dokler je postopek izpodbijanja pred pristojnim sodiščem v teku.

3. Pravni posli ali pravna razmerja, zapisana v javni listini, se izpodbijajo na sodiščih, ki imajo pristojnost v skladu s to uredbo, in se presojajo po pravu, ki se uporablja v skladu s poglavjem III. Izpodbijana javna listina v državi članici, ki ni država članica izvora, nima nobene dokazne moči glede izpodbijane zadeve, dokler je postopek izpodbijanja pred pristojnim sodiščem v teku.

4. Če je izid postopka na sodišču države članice odvisen od odločitve o predhodnem vprašanju, ki zadeva pravne posle ali pravna razmerja, zapisane v javni listini o premoženjskih razmerjih med zakoncema, je za odločanje o tem vprašanju pristojno to sodišče.

Člen 59

Izvršljivost javnih listin

1. Javna listina, ki je izvršljiva v državi članici izvora, se razglasi za izvršljivo v drugi državi članici na podlagi zahteve, ki jo vloži zainteresirana stranka, po postopku iz členov 44 do 57.

2. Organ, ki je sestavil javno listino, za namene točke (b) člena 45(3) na zahtevo katere koli zainteresirane stranke izda dokazilo na obrazcu, pripravljenem v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 67(2).

3. Sodišče, pri katerem je vloženo pravno sredstvo iz člena 49 ali 50, zavrne ali prekliče razglasitev izvršljivosti le, če je izvršitev javne listine očitno v nasprotju z javnim redom v državi članici izvršitve.

Člen 60

Izvršljivost sodnih poravnav

1. Sodna poravnava, ki je izvršljiva v državi članici izvora, se razglasi za izvršljivo v drugi državi članici na podlagi zahteve, ki jo vloži zainteresirana stranka, po postopku iz členov 44 do 57.

2. Sodišče, ki je potrdilo poravnavo ali pred katerim je bila poravnava sklenjena, za namene točke (b) člena 45(3) na zahtevo katere koli zainteresirane stranke izda dokazilo na obrazcu, pripravljenem v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 67(2).

3. Sodišče, pri katerem je vloženo pravno sredstvo iz člena 49 ali 50, zavrne ali prekliče razglasitev izvršljivosti le, če je izvršitev sodne poravnave očitno v nasprotju z javnim redom v državi članici izvršitve.

▼B

POGLAVJE VI

SPLOŠNE IN KONČNE DOLOČBE

Člen 61

Uradna potrditev in druge podobne formalnosti

Za dokumente, izdane v državi članici v okviru te uredbe, se ne zahteva nikakršna uradna potrditev ali druga podobna formalnost.

Člen 62

Razmerje z veljavnimi mednarodnimi konvencijami

1. Ta uredba ne vpliva na uporabo dvostranskih ali večstranskih konvencij, katerih pogodbenice so ena ali več držav članic v času sprejetja te uredbe ali sklepa na podlagi drugega ali tretjega pododstavka člena 331(1) PDEU in ki se nanašajo na zadeve, urejene s to uredbo, brez poseganja v obveznosti držav članic v skladu s členom 351 PDEU.

2. Ne glede na odstavek 1 ima ta uredba v odnosih med državami članicami prednost pred konvencijami, sklenjenimi med njimi, kolikor se te konvencije nanašajo na zadeve, ki so urejene s to uredbo.

3. Ta uredba državam članicam, ki so pogodbenice konvencije z dne 6. februarja 1931 med Dansko, Finsko, Islandijo, Norveško in Švedsko, ki vsebuje določbe mednarodnega zasebnega prava o zakonski zvezi, posvojitvi in skrbništvu, kot je bila revidirana leta 2006, konvencije z dne 19. novembra 1934 med Dansko, Finsko, Islandijo, Norveško in Švedsko, ki vsebuje določbe mednarodnega zasebnega prava o dedovanju, oporokah in upravljanju zapuščine, kot je bila revidirana junija 2012, ter konvencije z dne 11. oktobra 1977 med Dansko, Finsko, Islandijo, Norveško in Švedsko o priznavanju in izvrševanju sodb v civilnih zadevah, ne preprečuje, da uporabljajo te konvencije, če določajo enostavnejše in hitrejše postopke za priznanje in izvršitev odločb v zadevah v zvezi s premoženjskimi razmerji med zakoncema.

Člen 63

Informacije, ki so na voljo javnosti

Države članice pošljejo Komisiji kratek opis nacionalnega prava in postopkov v zvezi s premoženjskimi razmerji med zakoncema, vključno z informacijami o tem, kateri organi so pristojni za premoženjska razmerja med zakoncema, in o učinkih za tretje osebe iz člena 28, da bi bile te informacije dane na voljo javnosti v okviru Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah.

Države članice informacije nenehno posodabljajo.

▼B

Člen 64

Obveščanje o kontaktnih podatkih in postopkih

1. Države članice Komisiji do 29. aprila 2018 sporočijo podatke o:

(a) sodiščih ali organih, ki so pristojni za obravnavanje zahtev za razglasitev izvršljivosti v skladu s členom 44(1) in za obravnavanje pravnih sredstev zoper odločbe o takšnih zahtevah v skladu s členom 49(2);

(b) postopkih izpodbijanja razsodbe o pravnem sredstvu iz člena 50.

Države članice obveščajo Komisijo o naknadnih spremembah navedenih podatkov.

2. Komisija objavi podatke, sporočene v skladu z odstavkom 1, v *Uradnem listu Evropske unije*, razen naslovov in drugih kontaktnih podatkov sodišč in organov iz točke (a) odstavka 1.

3. Komisija na vsak ustrezen način, zlasti prek Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah, omogoči, da so vsi podatki, sporočeni v skladu z odstavkom 1, na voljo javnosti.

Člen 65

Priprava in poznejše spreminjanje seznama, ki vsebuje podatke iz člena 3(2)

1. Komisija na podlagi uradnih obvestil držav članic pripravi seznam drugih organov in pravnih strokovnjakov iz člena 3(2).

2. Države članice uradno obvestijo Komisijo o poznejših spremembah podatkov s seznama. Komisija seznam ustrezno spremeni.

3. Komisija seznam in morebitne poznejše spremembe objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

4. Komisija tudi na vsak drug ustrezen način, zlasti prek Evropske pravosodne mreže v civilnih in gospodarskih zadevah, omogoči, da so vsi podatki, uradno sporočeni v skladu z odstavkoma 1 in 2, na voljo javnosti.

Člen 66

Priprava in poznejše spreminjanje dokazil in obrazcev iz točke (b) člena 45(3) in členov 58, 59 in 60

Komisija sprejme izvedbene akte, s katerimi se pripravijo in pozneje spreminjajo dokazila in obrazci iz točke (b) člena 45(3) in členov 58, 59 in 60. Navedeni izvedbeni akti se sprejmejo v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 67(2).

▼B

Člen 67

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga odbor. Ta odbor je odbor v smislu Uredbe (EU) št. 182/2011.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporablja člen 4 Uredbe (EU) št. 182/2011.

Člen 68

Klavzula o pregledu

1. Komisija najpozneje 29. januarja 2027 Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o uporabi te uredbe. Poročilu se po potrebi priložijo predlogi za spremembo te uredbe.

2. Komisija najpozneje 29. januarja 2024 Evropskemu parlamentu, Svetu in Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru predloži poročilo o uporabi členov 9 in 38 te uredbe. V tem poročilu ovrednoti zlasti obseg, v katerem sta ta člena zagotovila dostop do pravnega varstva.

3. Države članice za namene poročil iz odstavkov 1 in 2 Komisiji posredujejo ustrezne podatke o tem, kako to uredbo uporabljajo njihova sodišča.

Člen 69

Prehodne določbe

1. Ta uredba se uporablja le za sodne postopke, javne listine in sodne poravnave, začete, uradno sestavljene ali vpisane, potrjene ali sklenjene 29. januarja 2019 ali pozneje, ob upoštevanju odstavkov 2 in 3.

▼C1

2. Če pa je bil postopek v državi članici izvora začet pred 29. januarjem 2019, se odločbe, izdane na ta datum ali po njem, priznajo in izvršijo v skladu s poglavjem IV, če je bila pristojnost določena v skladu s pravili iz poglavja II.

3. Poglavje III se uporablja samo za zakonce, ki sklenejo zakonsko zvezo ali izberejo pravo, ki se uporablja za njihova premoženjska razmerja, 29. januarja 2019 ali po tem datumu.

▼B

Člen 70

Začetek veljavnosti

1. Ta uredba začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

2. Ta uredba se uporablja v državah članicah, ki so vključene v okrepljeno sodelovanje na področju pristojnosti, prava, ki se uporablja, ter priznavanja in izvrševanja odločb na področju premoženjskih razmerij mednarodnih parov, ki zajema tako področje premoženjskih razmerij med zakoncema kot premoženjskopravne posledice registriranih partnerskih skupnosti, kakor so dovoljene na podlagi Sklepa (EU) 2016/954.

▼B

Ta uredba se uporablja od 29. januarja 2019, razen členov 63 in 64, ki se uporabljata od 29. aprila 2018, ter členov 65, 66 in 67, ki se uporabljajo od 29. julija 2016. Za tiste države članice, ki so vključene v okrepljeno sodelovanje na podlagi sklepa, sprejetega v skladu z drugim in tretjim pododstavkom člena 331(1) PDEU, se ta uredba uporablja od datuma, določenega v zadevnem sklepu.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v sodelujočih državah članicah v skladu s Pogodbama.